

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

ฝังใจไม่ลืม

วันนี้พอฉันเสร็จนี้แล้วก็จะได้ลงกรุงเทพ ต้องสัปดาห์ไป ๗ วัน ไปวันนี้ ดูว่ากลับวันที่ ๓ ครบ ๗ วัน ไปรวบรวมทองนี่ละเข้างานกฐิน งานกฐินนี่จะเป็นงานรวบรวมทอง ก็ได้กำหนดแล้วว่า เรากำลังไม่ไหวแล้ว สิ้นปีนี้เราก็หยุดแหละ ช่วยมาตั้งหลายปี เมืองไทยเราจะได้น้อยเพียงไร ก็เป็นกรรมตีกรรมชั่วของเราเอง ได้มากเป็นกรรมดี ได้น้อยเรียกว่าเป็นกรรมชั่ว มันชี้แจงทำมันกรรมชั่วพวกนี้ เข้าใจไหม ก็ตั้งใจว่าจะให้ได้ทองน้ำหนัก ๑๐ ตัน เวลานี้ร่วม ๘ ตันแล้ว เราคาดไว้ว่าอาจได้อย่างนั้นเลย ๑๐ ตัน เวลานี้ยังเหลืออยู่ ๒ ตันกว่าเล็กน้อย ได้มาแล้ว ๗,๗๗๗ กิโลกรัม ที่ยังไม่ได้หลอมก็มี ไปคราวนี้จะได้รวบรวมทองคำหลอม หลอมได้ยังไม่พอก็เก็บไว้ก่อนๆ พอมอบเมื่อไรก็มอบ คือส่วนมากทองคำมักจะมอบต้อง สี่ห้าร้อยกิโลขึ้นไป เราถึงจะมอบที่หนึ่งๆ อย่างคราวที่แล้ว ตันกว่า คราวนี้ก็เอาต่อนกฐินทีเดียวเลย ได้มากน้อยยังไม่มอบเวลาใดเลยแหละ จะไปมอบเวลาผ่านกฐินไปเรียบร้อยแล้วทีเดียวเลย

ดอลลาร์ก็เหมือนกัน จะมอบในระยะเดียวกัน คือดอลลาร์กับทองคำไปตามกัน พอมอบทองคำแล้วดอลลาร์ก็เคียงข้างกันไปๆ เราเห็นดเหน้อยเมื่อยล้าแล้ว คิดดูพี่น้องทางภาคใต้กำหนดเรียบร้อยแล้วนะ เรารู้จะไปให้ทั่วถึงหมด แต่หมายเอาที่ว่าภาคใต้เป็นภาคใหญ่ เราต้องเอาวาระสุดท้าย พอถึงวาระสุดท้ายกำลังหมด โอ๊ย ตาย เลยหมดหวัง ได้ประกาศให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากัน เฉพาะอย่างยิ่งทางภาคใต้ของเรา ซึ่งเรากำหนดไว้เต็มที่แล้วนะ ที่นี้กำลังมันไม่อำนวย อ่อนลงๆ แม้แต่แถวๆ นี้ก็ไปไม่ได้ ต้องขอผ่านๆ เราจะรับให้เฉพาะที่จำเป็นๆ เท่านั้น จึงเสียใจคราวนี้ เลยไม่ได้ทั่วถึง มาทำงานบั้นแก่อ่างวานั้นแหละ ทำงานบั้นแก่มันเลยไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร กำลังไม่มี มีแต่คอยจะหมดๆ อยู่อย่างนั้น

ได้บอกแล้วว่า สิ้นเดือนธันวาคมแล้วเราก็หยุด การที่จะไปรบกวนพี่น้องทั้งหลายดังที่เคยเป็นมาแล้ว ก็เรียกว่าไม่ไปแล้ว ส่วนการบริจาคท่านผู้มีศรัทธานั้น จะบริจาคมาทางใดก็ได้ บัญชีเราไม่ปิด เราปฏิบัติตามเดิม คือบัญชีไม่ว่าทองคำ ดอลลาร์ เงินสด เราเปิดได้ตามเดิม เป็นแต่เพียงว่าเราไม่ได้ออกไปเที่ยวรบกวนพี่น้องทั้งหลายเหมือนแต่ก่อนเท่านั้น ส่วนการทำงานนั้นเราก็จะรับบริจาคไว้ตามเดิม ได้มากน้อยเพียงไรเมื่อสมควรควรยุติแล้ว

เราก็จะประกาศเอง บอกว่ายุติ ให้เป็นปรกติ ไม่หารบกววนต่อไปอีก เป็นปรกติก็คือว่าหยุดแล้วการหาสมบัติเงินทองเข้าสู่หัวใจแห่งชาติไทยเรา หยุดแล้ว บอกปรกติก็ปรกติไปเลย เวลานี้ยังไม่ปรกติ หยุดส่วนใหญ่ ส่วนย่อยก็ให้มันไหลซึมเข้ามาเสียก่อน จนกระทั่งมันเต็มที่เต็มบึงแล้วก็เอาละ หยุด ก็ว่างั้น

วันนี้ก็มากคน วันเสาร์ แน่นไปหมด คนมาก นี่จะไม่อยู่นานแหละ เพราะวันนี้ก็ยังมึนงานขวางหน้าอยู่ที่กรุงเทพ พอไปถึงที่พักแล้วเอาของลงเล็กน้อย พักชั่วขณะไม่ได้นานนะก็จะออกไปงานศพเขาอีก โนนวัดมกุฏฯ เขารออยู่นั่น ออกจากสวนแสงธรรมเราก็ไปโนนเลย ถ้าจะเลยไปโนนมันพะรุงพะรังมาก เลยต้องไปสวนแสงธรรมเสียก่อน เสร็จแล้วค่อยออกไป เรียกว่าวันนี้ไม่ว่างทั้งวัน พอไปถึงก็เป็นระยะๆ รออยู่ พอตอนค้ำก็มีอีก มาถวายทองคำ มาถวายอะไร ก็กำหนดไว้เรียบร้อย ตกลงกันเรียบร้อยแล้ว เราไปงานศพที่วัดมกุฏฯ ประมาณสัก ๕ โมงหรือ ๔ โมงกว่า จากนั้นก็กลับมา ตอนค้ำก็พอดี เขาก็เข้าถวายทองอะไรต่ออะไรที่สวนแสงธรรม

นี่ก็ไปวันที่ ๒๗ พอวันที่ ๓ ก็กลับ คือตามหลักพระวินัย อนุญาตให้ไปในพรรษาได้ ๗ วัน แล้วกลับมาค้างวัด หากว่างานการยังไม่เสร็จ จำเป็น เช่น ซ่อมแซมที่พักศาลาอะไร ท่านบอกตามหลักพระวินัย ให้ไปได้อีก แต่อย่างน้อยให้ค้างคืนเสียคืนหนึ่งก่อนแล้วค่อยไป ได้ ๗ วันแล้วกลับมา ปีนี้รู้สึกว่าได้สดตาหะบ่อยนะ เราก็เห็น เหตุการณ์มันก็เป็นไปตามนั้นจะว่าไง จะตำหนิก็ตำหนิไม่ได้เพราะมันจำเป็น ก็อย่างนี้แหละ ไปเกี่ยวกับเรื่องชาติบ้านเมืองของเรานั้นแหละไม่ใช่อะไร เราก็จำเป็นต้องสดตาหะไป นี่ก็ออกทางวิฑู ออกทางอินเตอร์เน็ตทั่วโลก พุดเวลานี้ก็กำลังออก เขาก็ฟังเหมือนกันกับเราเวลานี้นะ เพราะฉะนั้นจึงได้พุดทุกวันตอนเช้าๆ ทุกเช้าๆ ถ้าเราอยู่ที่นี้ ไม่มากแหละประมาณ ๒๐ นาทีหรือ ๒๕ นาทีพอดีกับเช้าหนึ่งๆ อย่างนั้น

เราอยากให้พี่น้อง เฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องชาวไทยเรา ได้เข้าใจเรื่องพุทธศาสนาพอให้หยั่งลึกลงถึงใจบ้าง จึงสอนทางด้านจิตตภาวนาเสมอ นี่คือรากแก้วของพุทธศาสนาเราอยู่ที่ใจ อยู่ที่จิตตภาวนา เหตุการณ์ทั้งหลายอยู่ในใจทั้งหมด โลกธาตุนี้รวมเข้ามาอยู่ในใจแห่งเดียว มันคิดไปไหนยึดไหนถือไหนอะไรเรื่องอะไรยุ่งเหยิงวุ่นวาย ลากจากนอกเข้ามาอยู่ที่นี่มาทำงานเอาไฟเผาหัวอกเจ้าของ ถ้าไม่มีธรรมเป็นน้ำดับไฟมันก็เผาเรื่อย เผาทุกประเภทอยู่ในหัวอกนี่นะ เราอย่าเข้าใจว่ากองทุกข์ทั้งหลายจะอยู่ดินฟ้าอากาศทั่วแดนจักรวาล จะไม่มีทุกข์ที่ไหนอยู่เลย อยู่ที่หัวใจของสัตว์โลก เพราะหัวใจนี้เป็นใจที่คึกที่คะนองด้วยอำนาจของกิเลส มันพาคึกพาคะนอง ให้คิดให้ตีตีให้ตื่นยุ่งเหยิงวุ่นวายตลอดเวลา เอาเรื่อง

นั้นมาเรื่องนี้มาเข้ามาเผาเจ้าของอยู่ภายในหัวอก เมื่อไม่มีน้ำดับแล้วก็ไหลเป็นเถ่าเป็น ถ่านไปเลย มีน้ำดับไฟไฟก็สงบลงไป ความคิดมากมาย นั้นเราเอาธรรมเข้ามาระงับ ระงับ ด้วยการภาวนา ระงับอารมณ์ เรียกว่าน้ำดับไฟด้วยการภาวนา

การภาวนาแล้วแต่จริตนิสัยของเราชอบ เราจะเอาพุทโธ หรืออัมโม หรือสังโฆ หรือ อารมณ์ใดก็ตามที่เราชอบ เช่น มรณัสสติ หรืออานาปานสติ อย่างนี้นะ เราก็มาบริกรรม ให้สติจับอยู่กับตรงนั้น แล้วจิตใจที่มันคิดยุ่งเหยิงวุ่นวายนั้น ธรรมะนี้จะตีเข้ามาๆ มันจะ สงบเข้ามาๆ นี้ไฟดับไฟค่อยสงบ พอจิตสงบด้วยบทภาวนา ถ้ามันคิดมากให้บังคับให้มาก ที่เดียว บทภาวนากับสติให้จ่อกันเลย นั้นเรียกว่ารบข้าศึกนะ ที่นี้ทางนี้รุนแรง ทางนั้นก็ ค่อยอ่อนลงๆ แล้วเข้าสู่ความสงบ นั้น เรียกว่าน้ำดับไฟ เข้าสู่ความสงบ พอสงบแล้วที่นี้ จะ จิตนี้จะแสดงฤทธิ์ขึ้นมา ที่แสดงไม่ได้ก็เพราะอำนาจแห่งกิเลสความสกปรกโสภณมันปิด เอาไว้ๆ ธรรมะจะเลิศเลอขนาดไหนก็อยู่ทางใต้ของกิเลส กิเลสเหนือครอบไว้ ที่นี้เวลาเรา เอาน้ำดับไฟ คือธรรมะระงับกิเลส กิเลสความคิดฟุ้งซ่านวุ่นวายนั้นจะสงบตัวเข้า

บทธรรมที่เรานำมาบริกรรมนี้เรียกว่า เป็นน้ำดับไฟ เราก็พยายามภาวนา เวลามัน อยากคิดมากมาย เราก็บังคับอันนี้ให้มากเข้า ครั้นต่อไปมันจะสงบลงๆ พอจิตสงบแล้ว อันนี้จริตนิสัยของเราไม่เหมือนกันนะ พอจิตสงบลงไปแล้วนั้น มันจะมีแปลกๆ ต่างๆ แต่ ส่วนใหญ่มักจะสงบลงไปแล้วเย็นอยู่กับที่ อย่างหนึ่งพอสงบลงไปแล้วมันจะออกรู้ออกเห็น สิ่งต่างๆ ที่แรกมีผัสสะมีพลาต เพราะยังไม่เคยรู้เคยเห็น มันจะรู้อะไรต่างๆ ผิดบ้างถูกบ้างเป็น ธรรมดา ที่นี้เวลาความผิดหรือความถูกเป็นครูของเราทั้งนั้นแหละ อันไหนผิดเมื่อมีครู อาจารย์คอยแนะ เลาให้ท่านฟังท่านแนะ แล้วท่านค่อยปิดออกสิ่งที่ไม่ดี สิ่งที่ดีท่านส่งเสริม แล้วก็เริ่มสิ่งนั้นเข้าไป

พอจิตสงบมันจะรู้ออกไปเรื่อยๆ กว้างขวางออกไปเรื่อยๆ นะ นี้เป็นตามจริตนิสัย ไม่ได้เป็นทุกคน แต่เรื่องความสงบด้วยการภาวนานั้น นั้นเป็นความต้องการอย่างยิ่งของ ธรรม อันนั้นเป็นสิ่งปลีกย่อยต่างหาก มันจะรู้อะไรขึ้นมาตามแต่จริตนิสัย อันนั้นไม่ได้เป็น ของจำเป็นอะไรมากนัก แต่ที่จำเป็นขอให้จิตสงบให้ดูก็แล้วกัน เวลามันสงบจริงๆ แล้ว โธ มันอัศจรรย์นะจิตนี้ พอกิเลสสงบลงปั๊บเท่านั้น จิตนี้จำขึ้นมา อัศจรรย์หมด ในใจของเรา ก็ ฟังเริ่มรู้เห็นในวันนั้น ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยพบเคยเห็น พอเราภาวนาถูกจังหวะที่พอดี พอดีแล้ว จิตสงบลงไปแล้วไม่สงบเฉยๆ สงบแล้วสว่างจ้าของมันขึ้นมา เป็นความแปลก ประหลาด ความอัศจรรย์ ความตื่นเต้น ทั้งวันแหละวันนั้น ถ้าเราได้เป็นในวันนี้หรือคืนนี้

วันนั้นจะไปทำงานอะไรก็ตาม จิตของเราจะประหวัดอยู่กับความแปลกประหลาดอัศจรรย์ของจิตที่รู้และผ่านไปแล้วนั้นทั้งวันเลย นี่เป็นเครื่องปลุกจิตให้มีศรัทธาไม่หวั่นไหว

ความรู้ความเห็นที่เป็นขึ้นภายในใจมันก็แน่ชัด เทียบกันแล้วเหมือนกับว่า น้ำนี้เต็ม บึงเต็มบ่อ แต่ถูกจอก آهنมันปกคลุมเอาไว้ ที่นี้พอเราเปิดจอกเปิด آهنออกไปเห็นน้ำ ตักมาอาบดื่มใช้สอยเป็นยังงี้ รู้รสของน้ำอย่างชัดเจนแล้ว แม้ออก آهنจะปกคลุมไว้ตามเดิมก็ตาม ความเชื่อของเราว่าน้ำมีอยู่ใต้จอก آهنนั้นนั่นเชื่อมัน นี่ท่านเรียกว่า อจลศรัทธา ไม่หวั่น ถึงจะไม่มองเห็นน้ำก็ตาม ก็ทราบว่าจะจอก آهنปกคลุมน้ำอยู่ อันนี้จะไม่มองเห็นธรรมชาติ ความแปลกประหลาดดังที่เราเคยเห็นก็ตาม มันก็คือกิเลสปกคลุม กิเลสเป็นเหมือนจอก آهنปกคลุม เราก็เชื่อมันในน้ำอยู่ใต้นั้น เราก็พยายามเปิดจอกเปิด آهنออก เปิดจอก آهنก็ค่อยกว้างออก ๆ บางไป ๆ น้ำก็ค่อยปรากฏขึ้นมาเรื่อย ๆ

จนกระทั่งจอก آهنบางไป ที่นี้มองไปที่ไหนเห็นตั้งแต่ น้ำ มองไปที่ไหนเห็นแต่ ความรู้ความแปลกประหลาดที่นี้ ออกจากใจดวงนี้ละ แล้วสง่างามนะ ไม่มีอะไรจะสง่างาม และอัศจรรย์ยิ่งกว่าใจ และไม่มีอะไรที่จะเลวร้ายยิ่งกว่าใจ เลวร้ายนี้ไปจากอำนาจของกิเลส มันเกิดอยู่ที่หัวใจนั่นแหละกิเลส เช่นอารมณ์มันคิดยุ่งเหยิงวุ่นวายตลอดเวลา นี้ เป็นอารมณ์ของกิเลสที่อยู่ในใจของเราทั้งนั้นแหละ เพราะไม่มีสิ่งมาระงับดับมัน ประหนึ่งว่าใจของเรามีแต่ความร้อนทั้งวันทั้งคืน ประหนึ่งว่าไม่มีอะไรเป็นของแปลกประหลาดยิ่งกว่านี้ไปเลย

ที่นี้พอเรามาภาวนา จิตของเราสงบแล้ว สิ่งเหล่านี้จะสงบลง ๆ เพราะอำนาจแห่งการภาวนาระงับดับมันลงไป จิตใจจะค่อยส่องแสงสว่างขึ้นมา ๆ จากนั้นเป็นความอัศจรรย์ในตัวเอง นั่นละมันฝังลึกแล้วนะ ความอุตสาหะพยายามในการประกอบความพากเพียร ด้วยจิตตภาวนา จะหนาแน่นขึ้นโดยลำดับลำดับ เพราะเห็นความแปลกประหลาดในใจแล้ว ที่นี้ความทุกข์ทั้งหมดก็มารวมอยู่ที่ใจ พอระงับด้วยจิตตภาวนาด้วยธรรมแล้ว ความสุข ความสงบเย็นใจ อัศจรรย์ ก็อยู่ที่ใจ ความสุขทั้งหมดจะรวมเข้ามาหาใจที่นี้นะ ระงับทุกข์ลงไป ดับทุกข์ลงไป ความสุขทางใจก็จะเกิดขึ้น ๆ แทนกัน ต่อไปความทุกข์ทางใจที่กิเลสเบาบางไปแล้ว มันเบาลงมากเท่าไร ความสุขทางใจของเราที่เกิดขึ้นจากการภาวนาของเราจะหนาแน่นขึ้น ๆ ที่นี้ก็เบิกทางกว้างออก ๆ ไม่ได้ภาวนาอยู่ไม่ได้นะต่อไป

ในโลกนี้มองไปไหน เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ตา หู จมูก ลิ้น กาย มีเหมือนกัน ออกไปทางไหนมีแต่ไฟแต่ไฟมาเผาเจ้าของ เพราะการเห็นการได้ยินทั้งนั้น ที่นี้พอจิตเรามีความสงบแล้ว เห็นอะไรมันก็เป็นธรรมไปละที่นี้ เป็นน้ำดับไฟ ๆ อยากรู้ให้ท่านทั้งหลายได้

อบรมภาวนาบ้างนะ รากแก้วของพุทธศาสนาจริง ๆ อยู่ที่จิตตภาวนา การให้ทาน การรักษาศีล เป็นกิ่งก้านของรากแก้วคือจิตตภาวนา ถ้าได้ฝังรากฐานลงไปนี่แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างจะแน่นหนามั่นคงขึ้นมา จิตใจก็ไม่วอกแวกคลอนแคลน มีเหตุมีผล มีหลักมีเกณฑ์ ที่จะคัดเลือกสิ่งดีชั่วทั้งหลายด้วยสติปัญญาของตัวเองที่มีธรรมอยู่ในใจแล้วตลอดไป นี่อันหนึ่ง

จากนั้นพอจิตสงบเข้ามาก็เห็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ของตัวเอง ในโลกนี้เราจะได้เห็นชัดเจนว่า หลักใหญ่แห่งความสุข ที่พึงอันพึงหวังอะไรอยู่ที่นี้ ๆ ที่ไหนก็ไม่มีมาอยู่ที่นี้ ๆ เวลาเราเร่งจับได้แล้ว รวมแล้วเลยความสุขทั้งหมดมาอยู่ที่นี่หมดเลย โลกธาตุนี้ไม่มีสถานที่อยู่ของความสุข มีใจแห่งเดียว แล้วสถานที่อยู่แห่งความทุกข์ก็มีใจแห่งเดียวซึ่งเกิดจากกิเลส ที่นี้สถานที่เกิดแห่งความสุขก็มีใจดวงเดียว เกิดที่ใจดวงเดียว เพราะอำนาจแห่งธรรมจิตตภาวนาเป็นน้ำดับไฟ ใจจะสว่างไสว อันนี้เราเคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้วเพื่อเป็นคติ เพราะมันฝังใจไม่ลืมนะ

บวชที่แรกก็อยากภาวนา ครั้นภาวนาไป ภาวนาที่แรกก็สะเปะสะปะ พุทโธนั่นแหละเราชอบพุทโธ ภาวนาไป ๆ บทเวลามันจะเป็น มันเหมือนเราตากแหไว้ เวลาภาวนาเข้าไป สติจ่อตลอด พุทโธ ๆ เหมือนดึงจอมแหเข้ามา ดิ้นแหก็หดเข้ามา ๆ มันก็เกิดความสนใจในกิริยาของจิตที่มันหดเข้ามา เพราะพุทโธ ๆ ดึงเข้า ๆ พอดหดเข้ามา ๆ มาถึงจุดกลาง เหมือนกับเราดึงจอมแหเข้ามา มาถึงจุดกลางแล้วก็ป็นกองแหขึ้นมา อันนี้เมื่อถึงจุดกลางแล้วก็ป็นกองแห่งความรู้ ความแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นมาที่ใจของเรา เมื่อกระแสของจิตมันทะล่อมเข้ามา ๆ ทำให้เกิดความสนใจด้วยนะ ทางนี้ก็พุทโธถี่ยับ ๆ เข้าไป เข้ามาจุดกลางนี้ก็กึกก้อยทันที

โอ้โฮ แปลกประหลาดอัศจรรย์ ไม่เคยรู้เคยเห็น ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยมี ฟังเจอกันในวันนี้เทรอ ที่นี้จิตมันตื่นเด่นละซี มันไม่เคยเห็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ จิตตื่นเด่นก็เลยไปกระทบกระเทือน ไปรบกวนความสงบ ความแปลกประหลาดอัศจรรย์ให้จางออกไป ๆ เลยถอนออกมา พอดถอนออกมาแล้วเสียดายที่นี้ วันหลังเอาใหญ่ที่จะให้มันเป็นอย่างนั้น ที่นี้เอาใหญ่มันไม่ได้อยู่ที่พุทโธซี มันไปอยู่ที่ผลของงานที่เราทำได้แล้วผ่านมาแล้ว ซึ่งเป็นเรื่องอดีตไม่ใช่ปัจจุบันที่จะให้เกิดผลดีขึ้นมาเหมือนอย่างคราวที่แล้ว มันก็ไม่เกิด นี่ละครั้งแรกที่เราบวชในศาสนา ในพรรษาแรกเสียด้วย

ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้เรายังไม่ลืมนะจิตที่เป็นให้ให้เห็น เพราะเราไม่เคยเห็นไม่เคยพบ ฟังมาพบในวันนั้นวันเดียว วันนั้นทั้งวันเรียนหนังสืออะไรก็ตามจิตจะไม่ออกไปไหน มันจะอยู่ที่เคยได้เคยรู้เมื่อคืนนี้ละ วาจันเถอะนะ อยู่นั่นทั้งวัน วันนี้จะเอาใหญ่ พอเอา

ใหญ่ มันก็เทียบกันว่า วันนี้เราไปรับจ้างรายวันกับเขา ไม่ได้กำหนดกฎเกณฑ์ว่าเขาจะให้รางวัลวันนั้นเท่าไร ค่าแรงงาน เราก็ตั้งหน้าตั้งตาทำให้เขา เขาเห็นว่าเราทำงานดีเขาก็เอารางวัลให้ สมมุติว่าให้วันนี้หนึ่งร้อยบาท เราไม่เคยได้เงินหนึ่งร้อยบาท ทำงานทั้งวันอย่างมากก็ ๑๔-๑๕ สตางค์หรือ ๓๐ สตางค์ วันนี้พาดเสียร้อยบาทดีใจใหญ่ วันหลังไปก็ไปทวงเอาเงินร้อยบาทกับเขาโดยไม่ต้องทำงาน ไปเขาก็ว่า อ้าว มาอะไร ก็มาเอารางวัล รางวัลอะไร ก็เมื่อวานนี้นายให้ผมร้อยบาท วันนี้ผมก็มาทวงเอารางวัล ก็เมื่อวานนี้แถมทำงานทั้งวันเลยให้ร้อยบาท วันนี้ยังไม่ได้ทำงานจะมาทวงเอาเงินร้อยบาทยังไง ไม่ได้ เขาก็ไม่ให้รางวัล

นี่ละที่เราได้วันนี้ ได้เพราะเราตั้งหน้าตั้งตาทำพุทโธ ๆ จนปรากฏเป็นความอัศจรรย์ขึ้นมา พอวันหลังไม่ได้สนใจกับพุทโธ สนใจแต่ความอัศจรรย์ของจิตที่ผ่านมาแล้วเมื่อวานนี้ จากการทำงานทั้งวันแทบเป็นแทบตาย เข้าใจไหม มันก็เลยไม่ได้เรื่อง ไม่ได้เรื่องก็ทำไป ๆ ที่นี้จิตมันก็จิตจางไปนะ วันไหนจะเอามันก็ได้ มันไปมุ่งอยู่ข้างนอกมันไม่อยู่พุทโธ พอจิตจางไปมันก็หายห่วง โอ๊ย ทำยังไงก็ไม่ได้ข้างหัวมันเถอะ นึกพุทโธ ๆ ที่นี้มันก็ปล่อยอารมณ์สัญญาอดีตเข้ามาอยู่ปัจจุบัน มันขึ้นอีก แปลกประหลาดขึ้นอีก โอ้โฮ ขึ้นอีก วันหลังเป็นบ้าอีก ตะครุบเงาอีกเหมือนเก่า มันก็ไม่ได้เรื่อง นี่พูดขย่มย้อให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

เราเรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี จิตนี้เป็นให้ ๓ หน เป็นแบบอัศจรรย์นี้ เป็นแบบเดียวกันนี่ละ พอเป็นแล้วมันก็เป็นบ้า มันตะครุบเงา ไปทวงเอาเงินร้อยบาท ๆ ไม่ทำงาน ที่นี้พอนายเขาไม่ให้ก็หันหน้ามาทำงาน พอหันหน้ามาทำงานก็ได้อีก นี่ ๓ หน นี่ที่อัศจรรย์ แล้วจนกระทั่งทุกวันนี้ไม่ลืมนะที่เป็นขั้นที่แรก จิตจะผ่านสูงไปขนาดไหนก็ตามไม่ได้ลืมต้นทุน

จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้พิจารณานะ จิตเป็นของแปลกประหลาดอัศจรรย์มาก เป็นแต่เพียงว่าสิ่งไม่มีค่ามีราคาปกคลุมหุ้มห่อจิตใจ ให้ติดให้ดินให้คึกให้คะนองทุกแบบทุกฉบับ เป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมด แล้วก็สร้างความทุกข์ให้เรา ที่นี้เวลาเอาธรรมเข้าไประงับ ๆ เช่น พุทโธ หรือคำใดก็ตาม ให้มีสติจดจ่ออยู่ตรงนั้น แล้วจิตนี้เมื่อเวลาได้ธรรมเป็นโอฆารสหล่อเลี้ยงแล้ว มันจะปล่อยอารมณ์ทั้งหลายที่เป็นกิเลสซึ่งเป็นพิษเป็นไฟนั้นเข้ามา ๆ เป็นความแปลกประหลาดอัศจรรย์ขึ้นมา นี่เราก็ได้เรียนให้พี่น้องทราบ ในการบวชของเราเรียนหนังสืออยู่ ๗ ปี ภาวนาเป็นได้ ๓ หน เราก็พอใจ เพราะมันฝังลึกมากนะ มีแต่ขยับเท่านั้นละ หยุดจากเรียนนี้เราจะเอาจิตดวงนี้ให้ได้ว่างั้น ยังไงจะเอาให้ได้จิตดวงนี้

พอหยุดจากการเรียนก็ฟัดใหญ่เลยจริง ๆ ที่นี้ได้ ได้เรื่อย ๆ ๆ จนกระทั่งมาปัจจุบันนี้ก็ไม่ลืมจิตที่มันแปลกประหลาด นี่ละตั้งแต่เกิดมาเราไม่เคยเห็นจิตแสดงความ

แปลกประหลาดอัศจรรย์ให้เห็นอย่างคั่นวันนั้นนะ จากนั้นมาก็เอาอีก ๆ มันก็ไม่ได้ ได้ ๓
 หนพอใจ เราพอใจ แล้วประมวลกำลังนั้นเข้ามาว่า เราหยุดจากเรียนนี้เราจะเอาจิตดวงนี้
 ให้ได้เป็นอื่นไปไม่ได้ เพราะเราจะออกให้ได้จิตดวงนี้เพื่อให้เป็นพระอรหันต์ถึงพระ
 นิพพาน มันก็ขยับใหญ่เลย ขยับมันก็ได้จริง ๆ ละซิ เพราะออกมาแล้วไม่ได้ทำงานอะไร
 ทั้งวันเอาทั้งวัน ทั้งคืนเอาทั้งคืน สุดท้ายมันก็สืบทอดกันเรื่อย ๆ แปลกประหลาดอัศจรรย์นี้
 ได้ละที่นี้ ได้แล้วขยับขึ้นสูงกว่านี้ก็ตามมันไม่ลืมนะ ลืมต้นทุนเริ่มแรกของเรา ไม่ลืม ถึง
 อัศจรรย์ขนาดไหนมันก็ไม่ลืม จนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็ยังไม่ลืม ให้จำเอาไว้ละนะ นี่ละต้นทุน
 หรือเหตุการณ์อันสำคัญที่แปลกประหลาดได้วางรากฐานเบื้องต้นแล้วจะไม่ลืมนะ

คำว่าจิตนี้คือความรู้ อยู่ในใจของทุกคน สัตว์ก็มี แต่สัตว์เขาไม่รู้เรื่องราวว่าอรรถว่า
 ธรรมเป็นยังไง เขาไม่รู้จักวิธีระดับดับมันได้ แต่มนุษย์เราเป็นชาวพุทธด้วย แล้วรู้จักวิธีด้วย
 เพราะมีครูมีอาจารย์สอน ควรจะนำไปปฏิบัติบ้างนะ ถ้าลงจิตได้มีความสว่างไสวแล้ว เรา
 จะเห็นว่าโลกนี้จะกว้างขวางมากทีเดียว เพราะจิตพาให้กว้าง ที่นี้เวลาทุกข์บีบบังคับเข้ามา
 มาก ๆ โลกนี้แคบที่สุดอยู่ที่หัวใจ บีบลงที่หัวใจ มันเห็นทั้ง ๒ อย่างนะ ให้พากันตั้งใจ
 ปฏิบัติ เวลามันแสดงฤทธิ์ขึ้นมาแล้ว ไม่เพียงเท่านั้นนะ สิ่งที่จะควรรู้ควรเห็นจากการ
 ภาวนาไม่มีใครบอก เพราะทางที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้แล้วว่า สวากขาตธรรม คือตรัสไว้
 ชอบแล้ว นั่นเป็นทางที่ถูกต้องตรงแนวต่อจุดที่หมายแล้ว ให้เราทำตามท่านแล้วจะก้าวเดิน
 ไปตาม มันจะรู้จะเห็นไปตามที่ท่านสอนแล้วนั้นเรื่อย ๆ ไปละ

แปลกประหลาดอัศจรรย์จะเกิดขึ้นตามนิสัยของแต่ละคน ๆ ไม่ได้เหมือนกันนะ
 แม้ที่สุดตอนสุดท้ายที่ว่าเป็นความบริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์นั้นเหมือนกันหมด นับแต่
 พระพุทธเจ้าลงมาถึงสาวกองค์สุดท้าย เป็นความบริสุทธิ์อย่างเดียวกัน แต่นิสัยวาสนาลึก
 ตื้นหยาบละเอียดกว้างขวางนี้ต่างกันนะ อย่างวิสัยของพระพุทธเจ้าทรงรู้อบรมไปหมดเลย
 ทั้ง ๆ ที่ความบริสุทธิ์ก็เสมอกัน แต่กึ่งก้านสาขาดอกใบนี้เป็นพุ่มสวยงามชุ่มเย็นไปหมด
 ต้นไม้ต้นนั้น เป็นชื่อต้นไม้ต้นเดียวกันก็ตามแต่กึ่งก้านจะไม่เหมือนกัน อันนี้ก็ชื่อของ
 ความบริสุทธิ์เหมือนกันก็ตาม แต่กึ่งก้านแห่งนิสัยวาสนาของผู้ทรงความบริสุทธิ์นั้นไม่
 เหมือนกัน ด้วยเหตุนี้เองผู้ที่รู้ธรรมทั้งหลายแล้ว จึงมีความกว้างขวางลึกซึ้งต่างกัน การ
 แนะนำสั่งสอนการเทศนาว่าการอย่างนี้ไม่เหมือนกัน แต่ความบริสุทธิ์นั้นเหมือนกัน
 กิ่งก้านสาขานี้ไม่ได้เหมือน แต่กกระจัดกระจายออกไป ท่านจึงยกไว้ใน ๔ ประเภท พระ
 อรหันต์ ๔ ประเภท

สุกฺขวิปัสสโก นี้พระอรหันต์ประเภทที่ ๑ เป็นผู้รู้อย่าง ค่อยละเอียดลออ ๆ แล้ว ก็เลสลีนไปอย่างสงบเงียบไปเลยนี้ประเภท ๑

ประเภท ๒ เตวิชฺโช เป็นผู้ได้วิชา ๓ ปุพฺเพนิวาสานุสสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณ นี้เป็นประเภทที่ ๒

ประเภทที่ ๓ เรียกว่า ฉฬภิญโญ ผู้ได้อภิญญา ๖ เหาะเหินเดินฟ้า ดำดินบินบนได้ คน ๆ เดียวแรมมิให้เป็นพัน ๆ คนก็ได้ ไม่ให้มีคนเหลืออยู่เลยก็ได้ นี้ตามกิริยาของจิตที่ ออกจากความบริสุทธิ์ไม่เหมือนกัน

ที่นี้ประเภทที่ ๔ จตุปฏิสมฺภิตปฺปตฺโต เป็นผู้มีความแตกฉานเต็มเหนี่ยวเลย พระอรหันต์ อรรถปฏิสมฺภิตา แตกฉานในอรรถ สิ่งที่รวมอยู่แตกกระจายออกไปให้เข้าใจทั่วถึงหมด อรรถปฏิสมฺภิตา ขึ้นไปอีกกว้างขวางไป นิรุตติปฏิสมฺภิตา แตกฉานในการพูดการเทศนาว่าการ การโต้ตอบทุกสิ่งทุกอย่างทั้งภายนอกภายใน กว้างขวางลึกซึ้งทุกอย่าง นี้เรียกว่า นิรุตติปฏิสมฺภิตา การพูดการจาเทศนาว่าการ และความรู้ความเห็นที่ประกอบกับสิ่งที่นำมาพูดนี้รอบตัว ๆ คว่ำที่ไหนได้ทันท้วงที่ ๆ นี้เรียกว่า นิรุตติปฏิสมฺภิตา ปฏิภาณปฏิสมฺภิตานี้ครบหมดเลย กว้างรอบไปหมด นี้พระอรหันต์มี ๔ ประเภท ไม่ใช่ประเภทเดียว สิ่งเหล่านี้เป็นอาการนะ ความบริสุทธิ์นั้นเหมือนกันก็จริง แต่อาการนี้จะไม่เหมือนกัน

สุกฺขวิปัสสโก เตวิชฺโช ฉฬภิญโญ จตุปฏิสมฺภิตปฺปตฺโต นี้เป็นอาการของความบริสุทธิ์ตามวาสนาของผู้ปรารถนามา คือ ผู้ที่ปรารถนาอะไรก็ตามนะ เช่น อย่างเรามีพื้นที่อยู่ที่นี่ พื้นที่นี้เราจะปลูกอะไรบ้าง เราปลูกอะไรมันก็เป็นผลอันนั้นขึ้นมา ๆ ถ้าปลูกอย่างเดียว มันก็มีแต่อย่างเดียวขึ้นมา ปลูกหลายชนิดก็มีหลายชนิดขึ้นมา จากพื้นแผ่นดินเป็นสวนเป็นไร่เป็นนาของเราละ มันก็ออกหลายสิ่งหลายอย่างเป็นผลประโยชน์ขึ้นมา จากพื้นที่อันเดียวกันนั่นแหละ อันนี้ผู้ต้องการเป็นพระอรหันต์ล้วน ๆ แล้วไม่ต้องการอะไรแล้วก็มีแต่พื้นที่ของท่านละ จะปลูกอะไรก็ปลูกอย่างเดียวไปเลย ผู้ต้องการหลายชนิดก็ปลูกหลายชนิด มันก็ออกหลายชนิดเข้าใจหรือ นี้อรหันต์ก็คือพื้นที่เสมอกันเหมือนกัน แต่เวลานิสัยวาสนาออกจากความปรารถนาของตัวเองแล้วสำเร็จเป็นอรหันต์ขึ้นมา นิสัยวาสนานี้จะตามไปเลย ๆ พวกกันเข้าใจนะ

ให้พวกกันปฏิบัติ พุทธศาสนานี้เลิศเลอสุดยอดแล้วไม่มีอะไรสงสัยแหละ เราได้เกิดมาพบพุทธศาสนาอย่างนี้เรียกว่า เลิศเลอ ให้พวกกันสนใจ การให้ทานเราไม่มีที่ต้อติ ชาวพุทธเราทุกภาคเหมือนกันหมด ไปที่ไหนไม่เคยอดอยากขาดแคลนด้วยน้ำใจของผู้เสียสละของผู้มีความเมตตาเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน เฉลี่ยเพื่อแผ่ถึงกันได้หมด ไปที่ไหนไม่ว่า

ใกล้ว่าไกลถึงกันหมด เพราะอำนาจแห่งทาน มาจากความเห็นอกเห็นใจมาจากความเมตตาสงสาร

มัจฉริยะ เห็นแก่ตัว เห็นแก่กินแก่กินแก่กรีดแก่ไถ นี่ไปไหนเป็นข้าศึกอันนี้นะ นี่ละอำนาจแห่งทานพวกชาวพุทธเรามีทุกภาคเสมอกันหมด ไปที่ไหนไม่อดอยากขาดแคลน ศีลนั้นมีน้อยมาก แต่ภาวนารู้สึกว่าจะไม่ค่อยมีกันนะ ที่เป็นรากแก้วอันสำคัญไม่ค่อยมี เราจึงรื้อฟื้นขึ้นมา การจิตตภาวนาเป็นสิ่งสำคัญ การรื้อฟื้นขึ้นมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เราก็ไม่ได้รื้อฟื้นขึ้นมาจากการดันเตาเผาหมัด เราปฏิบัติของเรา ได้รู้เห็นเต็มกำลังความสามารถของเราทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเราจึงนำออกมาสอนได้ทุกแห่งทุกมุม เอ้า ใครจะถามอะไรถามมา มันมีอยู่แล้วเต็มหัวใจพูดตรง ๆ อย่างนี้นะ ถามออกมาแบบนี้มันจะออกรับกัน ๆ ๆ

เหมือนอย่างน้ำเต็มถึงนั้น เอ้า เปิดช่องไหนเปิดออกมา น้ำจะไหลออกมา ๆ เปิดแคบออกน้อย เปิดกว้างออกกว้าง เปิดให้หมดทั้งถึงนี่ก็ออกได้ นั่นละธรรมพระพุทเจ้าเต็มหัวใจแล้วไม่มีคำว่าอึดว่าอัน นี่ละเรียกว่าธรรม ใจแต่ก่อนใจมีทั้งกิเลสมีทั้งธรรม มันเลยกกลายเป็นถึงมูตรถึงคูไปเสียใจดวงนั้นนะ เพราะกิเลสเป็นใหญ่เป็นโต เลยมืดแต่ใจสกปรก สร้างแต่ความทุกข์ให้สัตว์โลกเดือดร้อนวุ่นวาย ที่นี้พอเอาน้ำดับไฟ ๆ ด้วยจิตตภาวนาด้วยธรรม ด้วยศีลด้วยทานด้วยภาวนา เข้าไปชะล้าง ๆ อันนี้จะแสดงขึ้นมา จิตใจจะสว่างไสวขึ้นมาเรื่อย ๆ ต่อจากนั้นก็จำเลย ๆ

นี่ละที่อยากให้พี่น้องทั้งหลายได้สนใจในด้านภาวนา เราพูดจริง ๆ เราเอาตัวของเรายันเลย เราไม่สะทกสะท้านว่าใครจะมาว่าเราโอ้เราอวด โโกหกมดเท็จ เราไม่เคยสนใจ เพราะอำนาจแห่งความเมตตา กับธรรมที่บริสุทธิ์เต็มหัวใจนี้มันเหนือสิ่งเหล่านั้นแล้ว เกินกว่าที่เราจะเอามาเป็นอารมณ์ให้เป็นข้าศึกแก่การทำประโยชน์ สอนโลกด้วยอรรถด้วยธรรมที่ได้มาเต็มหัวใจแล้ว สอนออกไปอย่างเต็มอรรถเต็มธรรม อันนี้มีน้ำหนักมากกว่าที่จะไปคิดถึงเรื่องว่า คนนั้นเห่าว้อ ๆ อย่างนั้น ใอันนี้ไม่อย่างนั้นใอันนี้คุยอย่างนี้ ใอันนี้โอ้อวดอย่างนี้ อู๊ย ตีปากเอานะ มาพูดใกล้ ๆ ตีปากเลย กูสอนโลกเพื่อขนขึ้นจากนรก ปากมึงดีนักหรือ จะใส่ปี่วะเลย มึงมีแต่แว้ว ๆ เข้าใจไหมละ นี่ละสอนโลกเราสอนขนาดนี้นะ พิจารณาซิ

เราไม่มีอะไร ที่ใครจะมาตำหนิตชมอะไร เราไม่เคยสนใจยิ่งกว่าธรรมที่จะนำมาสอนโลกให้เป็นประโยชน์แก่โลกทั่วถึงกันเท่านั้น อันนี้มีน้ำหนักมาก เกินกว่าที่จะไปคิดกับขี้หมูขี้หมาอย่างนั้น ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอา การสอนนี้สอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย อยากให้

มีผู้ปฏิบัติธรรมเป็นชั้นเป็นตอนมาพูดให้ฟัง มันจะออกทันที ๆ เลย เปิดทางไหนนะ เอ้า ว่าซิ ถังน้ำนี้จะเปิดทางไหน เปิดทางไหนออกทางนั้น ๆ น้ำอรรถน้ำธรรมเต็มหัวใจก็แบบเดียวกันกับน้ำเต็มถึงนั่นเอง ที่นี้เวลากิเลสเต็มถึงมันก็แบบเดียวกัน ถ้าออกทางนี้ซี่ป่าด ออกทางนั้นตปุ้ดมีแต่ของเหม็น ๆ ออกจากถัง ถังเหม็น ถังมูตรถังคูถเข้าใจไหม ถังอรรถถึงธรรมนี้จำเลย พวกนี้เข้าใจแล้วนะ เอาละพอ มีธุระจะไปข้างหน้า ก็มีแต่สอนลูกศิษย์ก็ตีลูกศิษย์ก่อน จะไปตีคนอื่นเขาได้หรือ เขาจะเอาไม่ไ้ตี เอาเอาละที่นี้ให้พร

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th